

Publicerad 2006-05-14 14:46 av Howlit

...om jag inte var så rädd

Vad skulle jag göra om jag inte var så rädd

Vad skulle jag säga

Jag hade klarat hela helgen

Snart skulle vi åka hem

Skriv ner tre saker ni skulle vilja göra

eller säga

upprepar hon sig

Och jag börjar skriva

Känslorna lagda åt ett inre hörn

medan handen med pennan i

flyger fram på pappret

Snabbt och distanserat

- Paus -

.....

Handen glider sakta ner

Pennan glider ut

Klicket när den når golvet

sänder en ilning genom ryggraden på mej

Jag läser genom texten igen

Hjärnan ignorerar de två första styckena

och glider obönhörligen ner till det sista

Vad menar jag med det

På avstånd hör jag en röst
vänligt be mig läsa upp det jag skrivit

men jag vet inte om...

Jag förstår inte
Jag vågar inte

Vad menar jag

Men jag börjar iallafall
Rösten hackar
Händerna skakar
Chockad känner jag min reaktion

Halvvägs genom sista stycket
kommer Väggen
Avgörandet
Valet och Beslutet

Och den rämnar

Först sakta...
En sten faller...
och i raset drar den med
sig fler och fler

Marken skakar och gungar
Damm och grus skymmer sikten
Och jag har ingenting att förlora mer

Jag låter Det ta mej

Jag ylar ut min rädsla
Försöker skydda mej själv

genom att omfamna min kropp

Sakta börjar jag vagga min gråt

Jag visar min sårbarhet

Blottar mej själv

och allt försvinner i en rörig tårflod

Jag trodde jag visste allt

vid det här laget

men återigen hittar jag en

stängd dörr att forcera

Med okända rädslor

Ångest och smärta

Noga inlåsta

från en annan tid

Sen kommer stillheten

Alla sitter tysta och tittar på mej

Vad är du så rädd för...frågar hon tyst och stilla

Jaa...vad är jag så rädd för

För att bli avvisad, viskar jag

För jag har aldrig sagt det

och jag har aldrig hört det

och vet inte om jag trott det

Så dessa förbannade förväntningar

gör att jag blir livrädd

för ett avvisande

och jag blir hellre tyst

Men OM jag nu skulle våga...

...men det gör jag inte
Skulle aldrig komma på frågan
att utsätta mig för det
Nej...aldrig i livet

Fast...tänk om du skulle dö

Falla ner från hustaket
Få en stroke
eller bli påkörd

och du aldrig skulle få höra det

Så...
Kanske jag måste iallafall
För nu när jag vet
vad jag är rädd för

Så borde du få veta

att jag fortfarande är din lilla flicka
Att jag behöver dej
Att jag vill bli sedd av dej

Du kanske inte tror det
För jag är ju som jag är

Jag vet

Men kanske jag snart
borde berätta det för dig
Innan allt är försent

När jag tvingat bort

mina förväntningar
Så ska jag berätta något
Jag aldrig sagt

I ett år har jag nu
nästan sagt det
Ett år som förflutit
Och jag har tränat som aldrig förr

Och igår sa jag det
...nästan iallafall

Jag ritade ett hjärta
som jag la vid din matplats
när du inte var där
Sen åkte jag hem

Du har ingenting sagt
men det gör ingenting
Jag förväntar mej inte
det längre av dej

Och vem vet

Kanske tänker du som jag
och vi har vandrat uti tystnad
för rädsla för att blotta
Det som kan tåras

och som gör en svag

Författaren Howlit med Poeter.se id #8185 innehar upphovsrätten